

Bud på Gud

Hvad er Gud for en størrelse? Skabte Gud universet? Er han en person eller en kraft? Er han en eller flere? Er Gud en han eller en hende? Vi har altid diskuteret Guds væsen. Vi har altid haft et bud på Gud. Men hvordan kan vi tale om Gud? Kan vi se ham i skaberværket? Kan vi mærke ham i vores indre? Har Gud fortalt os om sig selv?

Og hvilken type viden kan vi have om Gud?

De græske filosoffer var blandt de første, der forsøgte at opstille beviser for Guds eksistens. De ville af fornuftens vej bevise, at Gud er til. Siden er der gjort utallige forsøg på det samme, men i stedet for at omfavne Guds storhed, gør gudsbeviserne Gud så lille, at han kan rummes i vores fornuft.

Sådan går det med alle vores gudsbeviser.
Gud bliver simpelthen for lille.

Det grundlæggende forhold, som gudsbeviserne ikke tager i betragtning er, at vores menneskelige erfaring, vores fornuft er baseret på logiske slutninger og observationer. Al vores viden er baseret på iagttagelser, hvad enten der er tale om psykisk, social, sproglig, naturvidenskabelig viden. Naturvidenskabens præmis er for eksempel, at man ud fra iagttagelser slutter tilbage til årsagen ved hjælp af kontrollerede forsøg og beregninger.

Viden er baseret på erfaringer, gentagelser og sammenligninger.

Derfor kan vores fornuft aldrig begribe Gud. For hvor fornuften er baseret på gentagelser er Gud enestående, enkeltstående.

At Gud blev menneske er enestående. At Gud blev korsfæstet, døde og opstod igen er enestående, enkeltstående. Det kan ikke bevises videnskabeligt, kan ikke efterprøves. Det kan ikke fattes med vores fornuft. Følger vi fornuften, har vi godt belæg for at sige, at mennesker ikke rejser sig, når de først er døde. Men kristendommens påstand er, at én gjorde det, én rejste sig – Gud - og derfor kan vi alle leve med opstandeshåbet.

Gud taler og handler mod vores erfaring. Gud fortæller om sig selv gennem sit liv på jorden. Kun derved kan vi kende til Gud, tale om Gud.

Bibelens udsagn kan vi aldrig be- eller afkræfte med vores viden og fornuft. De må gribes i tro. Derfor må vi altid være åbne for tvivlen – tingene kan forholde sig anderledes, men vi vælger at tro.

Troen må kunne omfavne tvivlen, og tvivlen næres af fornuften. Kan det nu passe? Gik Jesus på vandet? Man kan vælge at tro eller afvise det. Og afviser man det, må man stille spørgsmålet: kan jeg så alligevel tro på Gud? Skal man tro på alt i Bibelen, for at kunne tro på Gud?

Gud giver selv svaret: tro på at Jesus var Gud. Tror vi det, kan vi også tro på underne selv det største af dem alle: opstandelsen.

Når vi taler om Gud, kan fornuften ikke være enerådig, for så er det ikke Gud men os selv, vi taler om. Omvendt skal vi ikke smide fornuften over bord. Vi skal turde stille spørgsmål – også til bibelens udsagn. Vi skal turde tvivle. Men vi skal vide, at det modsatte af tvivl ikke er tro, men vished.

Vished om Gud får vi ikke i dette liv. Gud vil heller ikke vished, men tro – en tro der også har plads til tvivl.

Balancen må vi hver især finde i vores hjerter:

en tro der ikke er blind for vores fornuft,

en tro der ikke lader sig forblinde af vores fornuft,

en tro der trodser, en tro der tvivler, en tro der fastholder mysteriet om Gud.

Har du alligevel lyst til at løfte sløret for mysteriet om Gud en anelse, så har Folkekirkens Højskole i Hvidovre en foredragsrække over tre lørdage (d. 3/3, 10/3 og 17/3) i Hvidovre Kirke. Temaet er: "Bud på Gud". Yderligere information kan hentes i Risbjerg Kirke eller på www.budpaagud.dk og www.risbjergkirke.dk